

Sygn. akt III PK 188/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia T. w P. działającego na rzecz pracowników Z. K. i G. L.
przeciwko B. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
o zapłatę
i w sprawie Stowarzyszenia T. w P. działającego na rzecz pracowników Z. K. G. L.,
W. Ł. i P. R.
przeciwko B. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 29 września 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z.
z dnia 10 października 2019 r., sygn. akt IV Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 czerwca 2019 r., IV Pa (...) Sąd Okręgowy w Z. oddalił apelację Stowarzyszenia [...] w P. (powód), działającego na rzecz Z. K., G. L., W. Ł. i P. R. (zainteresowani), wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w Z. z 13 lutego 2019 r., IV P (...) oddalającego powództwo w zakresie zasądzenia na rzecz zainteresowanych od B. Sp. z o.o. w T. (pozwany) kwot 84.563,11 zł i 119.263,70

zł tytułem ryczałtów za noclegi i umarzającego postępowanie w pozostałym zakresie.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której skarżący upatruje w naruszeniu przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, a mianowicie art. 318 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez sporządzenie niekompletnego uzasadnienia, uniemożliwiającego weryfikację prawidłowości zaskarżonego orzeczenia oraz art. 322 k.p.c. przez niezasądzanie na rzecz zainteresowanych odpowiednich kwot tytułem ryczałtów za noclegi i obciążenie zainteresowanych negatywnymi konsekwencjami nieprowadzenia przez pozwanego dokumentacji czasu pracy swoich pracowników.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Odnosząc się do przywołanej w rozpoznawanej skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że w judykaturze przyjęto, iż oczywista zasadność skargi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642; z 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577; z 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063).

W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że skarga kasacyjna, która nie stawia zarzutów naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), pomija, że zarzuty podstawy procesowej w postępowaniu kasacyjnym mają znaczenie tylko wówczas, gdy uchybienie przepisom postępowania mogło

mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), a zatem na zastosowanie prawa materialnego (wyroki Sądu Najwyższego: z 2 lipca 2009 r., I UK 37/09, LEX nr 529678; z 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811). Dlatego w orzecznictwie jednolicie wskazuje się, że w sytuacji, gdy skarga kasacyjna nie zarzuca obrazu jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania sądu odwoławczego, to w konsekwencji nie jest możliwa ocena, czy naruszenie przepisów prawa procesowego wskazanych przez nią w podstawie kasacyjnej mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 czerwca 2019 r., III PK 73/18, LEX nr 2686083; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I UK 67/17, LEX nr 2490071). Stosownie do art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. skargę można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarżący więc musi wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), iż kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82; z dnia 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; z dnia 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973; z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436). Nie chodzi przy tym o czysto teoretyczną możliwość takiego wpływu, lecz o wykazanie, że w okolicznościach danej sprawy wpływ ten był (mógł być) realny, a można to stwierdzić dopiero wówczas, gdy w skardze zostanie podniesiony adekwatny w konkretnych okolicznościach faktycznych zarzut obrazu prawa materialnego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 stycznia 2014 r., I PK 208/13, LEX nr 16460590; z dnia 19 maja 2015 r., II PK 273/14, LEX nr 2008656 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811; z dnia 2 lipca 2009 r., I UK 37/09, LEX nr 529678).

Stwierdzenie, że w sprawie „sporządzono niekompletne uzasadnienie, uniemożliwiające weryfikację prawidłowości zaskarżonego orzeczenia oraz art. 322 k.p.c. przez niezasądzanie na rzecz zainteresowanych odpowiednich kwot tytułem ryczałtów za noclegi i obciążenie zainteresowanych negatywnymi konsekwencjami

nieprowadzenia przez pozwanego dokumentacji czasu pracy swoich pracowników” uzależnione jest od treści przepisów prawa materialnego, na których powodowie opierali swoje roszczenie. Tych zaś w skardze kasacyjnej nie powołano. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że wyrok Sądu pierwszej instancji opierał się na ustaleniu, zgodnie z którym kierowcy otrzymywali od pozwanego dodatkowe świadczenie w postaci 10% wartości frachtu, w której to kwocie zawierały się ryczałty za noclegi oraz że kierowcy nie prowadzili żadnej osobistej dokumentacji, która pozwoliłaby w przybliżeniu ustalić wysokość należnych im świadczeń. Z kolei Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji co do otrzymywania przez kierowców należności tytułem ryczałtu za noclegi oraz przyjął, że wysokość dochodzonych należności nie może być ustalana w oparciu o same twierdzenie powoda, które nie zostały poparte żadnymi środkami dowodowymi.

W tej sytuacji brak w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia prawa materialnego i ograniczenie podstawy procesowej tylko do zarzutów, które zasadniczo z modelem skargi kasacyjnej są sprzeczne, powoduje, że skarga nie ma uzasadnionych wniosków kasacyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z 25 września 2008 r., II UK 5/08, LEX nr 784941), a w konsekwencji nie można uznać jej za oczywiście zasadną (skoro nie można uchylić zaskarżonego wyroku z powodu ograniczenia podstaw skargi li tylko do przepisów proceduralnych). Utrwalony jest także pogląd, że skoro zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, to i o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 września 2012 r., V CSK 529/11, LEX nr 1222170; z 13 lutego 2014 r., I UK 408/13, LEX nr 1646932).

Przenosząc powyższe argumenty na grunt rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że złożona skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.